

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. A.**
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2023, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 8. 2023, č. j. X bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba tří let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, neboť

pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

2. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že vypustil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a zároveň zkrátil dobu vyhoštění na 2 roky. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.
3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 172 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal chybné tlumočení ustanovené tlumočnice, v důsledku něhož žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V přítomnosti tlumočnice žalobce uvedl, že disponuje platným cestovním dokladem, který ale nemá u sebe, ale u přítelkyně K. K.. S ohledem na neznalost českého jazyka žalobce neví, zda toto tvrzení tlumočnice přeložila.
4. Žalobce navíc s ustanovením dané tlumočnice nesouhlasil, neboť nebyla zapsaná v seznamu tlumočnicků. Namítl také její podjatost. Upozornil na to, že tlumočnice zveřejnila na sociální síti Instagram daňový doklad, který jí byl vystaven za provedené tlumočení ve věci týkající se žalobce. Podle žalobce tímto tlumočnice porušila povinnosti mlčenlivosti vyplývající z ust. § 20 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích (dále jen „zákon č. 354/2019 Sb.“).
5. Za situace, kdy žalobce namítal nedostatky v tlumočení, má za to, že žalovaný byl povinen vyslechnout jeho přítelkyni (nyní již manželku) a zjistit, zda žalobce má nebo nemá partnerský vztah s českou státní příslušnicí.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. K tvrzení žalobce o uzavření manželství žalovaný doplnil, že tato skutečnost nevyplývá z dostupných informačních systémů.
7. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2. 8. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství police Pardubického kraje. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení před správním orgánem I. stupně z téhož dne uvedl, že v prosinci 2020 vycestoval za úplatu 7000 € do Rumunska. Za pomoci převaděčů pokračoval směrem do západní Evropy. Kolem února 2021 byl odvezen do České republiky. V září 2021 se vrátil do Rumunska v rámci programu dobrovolných návratů. Dne 29. 7. 2023 se v prostoru kamionu za úplatu 6500 € pokusil vycestovat do Spolkové republiky Německo. Dne 1. 8. 2023 byl dopraven do České republiky. Z Prahy odcestoval vlakem do Přelouče, odkud měl dále pokračovat do Spolkové republiky Německo. Ke svému cestovnímu dokladu uvedl, že ho odevzdal na pokyn převaděčů v Istanbulu. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 8. 2023 žalobce odkázal na vše, co vypověděl dne 2. 8. 2023 do protokolu o podání vysvětlení před správním orgánem I. stupně.

9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,*
10. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Předně soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění [srov. např. odůvodnění rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 85/2005-130 publikovaný pod číslem 10350/2007 Sb. NSS, či rozsudky rozšířeného senátu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Ostatně v této souvislosti konstatoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, že: „[ú]kolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námítky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námítky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešili již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval“ (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).
13. Žalobce uvedl výhrady vůči ustanovené tlumočnici, s jejímž ustanovením navíc nesouhlasil. Z průběhu prvostupňového správního řízení však vyplývají opačné skutečnosti. Ve výpovědi o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2023 žalobce uvedl, že plně rozuměl poučení, tlumočnici rozuměl a s jejím ustanovením souhlasí. Rovněž uvedl, že rozuměl všem položeným otázkám. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 8. 2023 pak žalobce plně odkázal na svou výpověď ze dne 2. 8. 2023, znovu uvedl, že mu byl protokol tlumočnicí řádně přetlumočen a všemu rozuměl. S obsahem obou protokolů se žalobce seznámil. Dne 10. 8. 2023 byl vyrozuměn o skončení dokazování, následně v protokolu o vyjádření se před vydáním rozhodnutí z téhož dne nevzněl žádné námítky a se všemi shromážděnými podklady souhlasil. Sdělil, že nechce žádnou lhůtu na vyjádření a podání návrhů či doplnění, neví, co by mohl doplnit.

I zde potvrdil, že mu byl obsah protokolu přetlumočen, přičemž k němu nemá žádné námítky. Opakovaně byl také správním orgánem vyrozuměn o tom, že nebude-li rozumět obsahu protokolu, může tuto skutečnost po seznámení s protokolem napsat vlastní rukou a ve svém jazyce. Této možnosti nevyužil. Žalobci tak zcela jistě byla dána dostatečná možnost k uvedení nesouhlasu či výtek jak k ustanovené tlumočnici, tak k provedenému tlumočení.

14. Správní orgán I. stupně zároveň neměl důvod pochybovat o dostatečné vypovídací hodnotě výpovědi žalobce. Žalobce byl poučen o svých právech včetně práva odmítnout výpověď, jeho výpověď je srozumitelná a jednoznačná. Jak již bylo řečeno, žalobce do dne vydání prvostupňového rozhodnutí ničeho nenamítal. Tvrzení žalobce o nesprávném tlumočení, stejně jako uplatněné výhrady vůči tlumočnici, tak krajský soud ve shodě s žalovaným považuje za účelové. V této souvislosti krajský soud uzavírá, že překlad výpovědi žalobce odpovídá jeho skutečným odpovědím a že je z toho hlediska bezvadný. Není zde proto důvod domnívat se, že by na základě přetlumočených odpovědí o osobní situaci žalobce žalovaný učinil nesprávné skutkové závěry. Z těchto výpovědí proto lze vycházet.
15. Vzhledem k tomu, že nebylo možné ustanovit tlumočnickem osobu zapsanou do seznamu soudních tlumočnicků (viz usnesení o ustanovení tlumočnicka ze dne 2. 8. 2023, č. j. X), přistoupil správní orgán v souladu s ust. § 26 zákona č. 354/2019 Sb., k ustanovení tlumočnicka, který není zapsán v tomto seznamu, avšak má všechny potřebné předpoklady pro to, aby tlumočnický úkon provedl. Právní úprava tedy umožňuje, aby v zákonem stanovených případech byl ustanoven i tlumočnick, který není zapsán v seznamu tlumočnicků.
16. Žalobci je nutné přisvědčit v tom, že ustanovená tlumočnice postupovala nevhodně, když zveřejnila na svém instagramovém účtu daňový doklad o provedeném tlumočení. Je však třeba zohlednit, že vyjma čísla jednacího předmětného řízení daňový doklad neobsahuje žádné jiné citlivé údaje k osobě žalobce. Ačkoli se nejednalo o patřičný postup tlumočnice, nevede ke zpochybnění její nestrannosti a nelze z něho usuzovat nezákonnost rozhodnutí. Jinými slovy, z obsahu spisu nevyplývá, že by tato skutečnost měla vliv na hodnocení žalobcovy situace.
17. To, že žalobce namítal, že v přítomnosti tlumočnice uvedl, že disponuje platným cestovním dokladem, žalovaný zohlednil, neboť jak již bylo uvedeno, vypustil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a zároveň zkrátil dobu vyhoštění na 2 roky.
18. Naopak skutečnost, že na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu, žalobce nespороval (viz str. 3 protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2023). Měl však za to, že správní orgány měly vyslechnout jeho přítelkyni a zjistit tak, zda má partnerský vztah s českou státní příslušnicí. Ačkoli žalobce neuvedl, z jakého důvodu je tato skutečnost rozhodná pro posouzení věci, lze dovést, že tato námitka zřejmě míří na nepřiměřenost žalovaného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
19. Krajský soud shodně s žalovaným považuje provedení tohoto důkazu za nadbytečné. I pokud by žalobce skutečně měl *partnerský vztah s českou státní příslušnicí*, jak tvrdí, nejednalo by se vzhledem k okolnostem případu o skutečnost, která by byla

způsobila změnit závěry o přiměřenosti správního vyhoštění, k čemuž soud uvádí následující argumentaci.

20. Žalobce opakovaně uvedl, že neměl v úmyslu zůstat v České republice, ta pro něho byla pouze tranzitní zemí. Jeho cílem byla Spolková republika Německo. Po příjezdu do Prahy žalobce zavolał *známým*, kteří ho odvezli na nádraží. V Pardubicích ho vyzvedli další *známí*, kteří ho odvezli do Přelouče, kde mohl přespát a vymyslet, jak se dostane dále do Německa. Noc strávil v bytě s dalšími třemi Turky. Opakovaně uvedl, že na území České republiky si nevybudoval společenské vazby. Nezná nikoho, kdo legálně pobývá na území České republiky a mohl by mu půjčit peníze, nebo ho ubytovat (výslovně uvedl: „*Nikdo takový tu není*“). Hlavním důvodem vycestování je výdělek peněz, také nechce v Turecku na vojnu. Žalobce uvedl, že se v České republice nenachází osoba, kvůli které by pociťoval, že případné správní vyhoštění by pro něho a popřípadě tuto osobu znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života.
21. Krajský soud má přitom za to, že měl-li by žalobce skutečně přítelkyni, jak tvrdí, jistě by se o ní v průběhu kontroly zmínil, případně dříve než v odvolání, zvláště za situace, kdy byl správními orgány výslovně dotazován na společenské vazby a kontakty na území České republiky, včetně možného zásahu do jeho rodinného nebo soukromého života. Je proto s podivem, že po příjezdu do České republiky volal *známým*, nikoli své přítelkyni *české státní příslušnosti*, tím spíše, měl-li být jejich vztah takové intenzity, aby byl způsobitlivý ovlivnit závěry o přiměřenosti správního vyhoštění. Rovněž je vysoce nepravděpodobné, aby během pobytu na území České republiky žalobce vybudoval natolik silný partnerský vztah, a to vzhledem k relativně krátké době strávené na území České republiky, a především vzhledem k tomu, že se od 2. 8. 2023 nacházel v režimu zajištění. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobce, ač právně zastoupen, neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti ve vztahu k jeho tvrzenému partnerskému vztahu a ani neuvedl, kdy mělo dojít k tvrzenému uzavření manželství.
22. Ačkoli krajský soud s ohledem na okolnosti věci (žalobce označil Českou republiku pouze za tranzitní zemi, uvedl, že zde nemá nikoho, u koho by mohl bydlet, koho by blíže znal), neuvěřil tvrzení žalobce o existenci partnerského vztahu s paní K. K. v době vedení správního řízení, zásadní je, že i pokud by tento vztah v době vydání žalovaného rozhodnutí skutečně existoval, nemohl by vzhledem ke skutečnostem popsaným výše ovlivnit závěry o přiměřenosti správního vyhoštění. Žalobce neuvedl žádné důvody, které by bylo možno považovat za natolik mimořádné, aby správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Takovým důvodem totiž nemůže být prostá existence samotného partnerského vztahu, nehledě na to, jak vážně a intenzivně je oběma partnery prožíván (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2023, č. j. 7 Azs 85/2021 - 35).
23. Jakkoliv správní vyhoštění v obecné rovině vždy představuje jistý zásah do soukromého života cizince, právo cizince na ochranu rodinné a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince judikatura vychází z následujících kritérií, jak je shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, č. j. 28 Azs 27/2012 – 65: „*V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného života a otázku nuceného vycestování cizince či neudělení pobytu,*

Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen, (2) rozsah vazeb na smluvní stát, který hodlá cizince vyhostit nebo který neudělil cizinci pobyt, (3) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (4) „imigrační historii“ dotčených osob, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (5) důvody veřejného pořádku, (6) zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že v dané zemi cizí státní příslušník pobývá nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý (viz např. rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva and Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 5. 9. 2000, Solomon proti Nizozemsku, stížnost č. 44328/98, a ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95). Zejména naplnění posledně zmiňovaného kritéria zpravidla vede k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, Andrey Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99), ale existují výjimky, kdy i v takovém případě převáží zájem cizince, aby nebyl vyhoštěn (viz např. Nunez proti Norsku). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

24. Jak uvedeno, jedním z důležitých kritérií je zohlednění rodinné situace cizince, při které se posuzuje zejména skutkové okolnosti vzniku a doba trvání partnerského vztahu či manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017-57). Podstatnou je ta skutečnost, zda soukromý život cizinec budoval až ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území je značně nejistý. Zpravidla se totiž nebude jednat o nepřiměřený zásah, pokud cizinec svůj soukromý život budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a nadto ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. A to je právě případ žalobce, pokud by tedy soud připustil pravdivost jeho tvrzení o existenci partnerského vztahu v době správního řízení. Uvedené okolnosti totiž legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017 - 28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016 - 29). Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31: „[p]okud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat“. V nyní projednávané věci však žádné takové mimořádné okolnosti nebyly zjištěny, ale ani tvrzeny.
25. Na tomto závěru o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přitom nic nemění ani tvrzení žalobce o uzavření manželství, které žalobce poprvé uplatnil až v žalobě: „Žalovaný byl povinen vylétnout jeho přítelkyni (nyní již manželku)...“ Žalobce však neuvedl, kdy uzavření manželství mělo dojít, natož aby tuto

skutečnost doložil. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozornil, že uzavření manželství nevyplyvá z dostupných informačních systémů.

26. Vzhledem k tomu, že dle žalobního tvrzení mělo dojít k uzavření manželství po vydání žalovaného rozhodnutí, nejednalo se v daném případě o skutečnost, kterou je soud povinen zohlednit a prolomit tak pravidlo vázanosti soudního přezkumu stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, č. j. 28 Azs 27/2012 – 65, soud je povinen prolomit pravidlo vázanosti soudního přezkumu na skutkový a právní stav v době rozhodování správních orgánů pouze výjimečně, a to za následujících předpokladů, které, byť byly vysloveny ve věci poskytnutí mezinárodní ochrany, dopadají i na věc správního vyhoštění: *„Soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblídnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení.“* Jednou z podmínek, kdy v otázce přezkumu správního vyhoštění bude soud povinen prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., je tedy situace, kdy soud neshledá dostatečné záruky, že skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení. Na tomto místě proto soud ve vztahu k tvrzení, že došlo k uzavření manželství, odkazuje na ust. § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které žalobci poskytuje prostor uplatnit případné nové a významné skutečnosti, které budou moci být náležitě skutkově i právně posouzeny nejprve ve správním řízení, tedy nelze mít za to, že je namístě prolomit vázanost soudního přezkumu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.: *Vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci, zda vycestování cizince je možné, podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 Azs 246/2019-31: *„[31] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že cizinec má podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců možnost požádat o vydání nového rozhodnutí, domnívá-li se, že nastaly takové okolnosti, které znemožňují jeho vycestování.“*).
27. Krajský soud proto v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a uzavírá, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalované rozhodnutí je přiměřené, v souladu s veřejným zájmem a vychází ze skutkového stavu věci, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti.
28. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze

dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. února 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně